

AL PLENARI DEL CONSELL MUNICIPAL DE
L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

[REDACTED], actuant en nom i representació d'**AIGÜES DE BARCELONA, EMPRESA METROPOLITANA DE GESTIÓ DEL CICLE INTEGRAL DE L'AIGUA, S.A.** (en endavant, "**Aigües de Barcelona**"), tal i com s'acredita mitjançant la còpia dels poders que s'acompanyen, amb domicili a efectes de notificacions a l'adreça de correu electrònic notificacionsab@aiguesdebarcelona.cat, com millor escaigui en Dret, **DIU**:

I.- Que en el Butlletí Oficial de la Província de Barcelona (BOPB) de data 2 de novembre de 2021 s'ha publicat anunci fent públic l'Acord del Plenari del Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona de 29 d'octubre de 2021 a través del qual:

- **S'aprova provisionalment la modificació per a l'exercici de 2022 i successius de l'Ordenança fiscal 3.18** reguladora de les Taxes pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars.
- Se sotmet l'esmentada Ordenança fiscal al tràmit d'**informació pública per un termini de trenta dies hàbils**, dins dels quals els interessats podran examinar l'expedient i presentar les reclamacions que estimin oportunes.

II.- Que per mitjà del present escrit es formulen, en temps i forma, les següents

AL.LEGACIONS

PRÈVIA.- Consideració general sobre el desenvolupament de les polítiques públiques en matèria de desenvolupament sostenible i canvi climàtic.

Aigües de Barcelona, tal i com ja va posar de manifest en l'escrit d'al·legacions a l'aprovació provisional d'aquesta Ordenança fiscal per l'any 2020 i successius, reitera que comparteix i respecta la promoció, l'elaboració, la regulació i la implantació de mesures en matèria de sostenibilitat i canvi climàtic. En efecte, aquesta companyia té un ferm compromís amb l'entorn i amb l'ús responsable i sostenible dels recursos. No és en absolut aliena a aquestes polítiques, les quals són intrínseques a la gestió del servei d'aquesta companyia i en procés sempre de millora contínua. Totes aquestes s'adopten i s'integren en l'operativa de la companyia i també a nivell estructural, esmerçant recursos per tal de conscienciar a la pròpia

plantilla i a la pròpia ciutadania a través d'un ús racional, proporcionat i sostenible de l'aigua. Així, la companyia disposa, entre d'altres, de la ISO 14001: Sistema de Gestió Ambiental; l'OSHAS 50001: Sistema de Gestió Energètica o la SGE 21: Sistema de Gestió Ètica i Socialment Responsable, que acrediten el desenvolupament i implementació d'aquestes polítiques.

A més de l'anterior, el pla estratègic de l'Agenda Aigües de Barcelona 2030 que ha de guiar l'activitat de la companyia la pròxima dècada, es basa en un procés col·laboratiu i de cocreació que determini quines són les accions i projectes més importants a desenvolupar a curt, mitjà i llarg termini, pensats des de la implicació en el nostre entorn per contribuir a resoldre els problemes socials i ambientals de la Barcelona metropolitana. Així, el dit pla estratègic, aposta pel desenvolupament sostenible i la protecció del nostre entorn i es basa, entre d'altres, en l'impuls d'una economia verda i en focalitzar l'actuació d'Aigües de Barcelona en vectors tals com el medi i l'ecologia.

Per tant, estem plenament convençuts de l'exigència irrenunciable de què des de tots els àmbits —i també des de la col·laboració públic-privada— es fomentin i s'implantïn aquestes polítiques, de manera que Aigües de Barcelona celebra i recolza la regulació per part de l'Ajuntament de Barcelona de polítiques que responguin als objectius de desenvolupament sostenible i al canvi climàtic, en tant que, davant d'aquestes necessitats transversals amb una triple dimensió (econòmica, social i mediambiental), és una clara mostra de la consciència, la proactivitat, la visió integradora i la responsabilitat d'aquest Ajuntament amb l'ús eficient i eficaç de les despeses públiques.

Compartim, per tant, la implantació de mesures que, en el respecte del principi de la jerarquia de residus¹, comportin la consecució dels objectius de foment i adopció dels principis de gestió en matèria de residus —i, en particular, la recollida selectiva en origen—; i, compartim, en conseqüència, l'establiment de l'Ordenança fiscal 3.18 reguladora de les Taxes pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars.

No obstant, per tal que el ciutadà compregui la necessitat de contribuir en el sosteniment de la despesa pública, és exigible —i això és responsabilitat dels poders públics i en aquest cas d'aquesta Administració— claredat i virtualitat en les mesures que, en el marc de la sostenibilitat i contra el canvi climàtic, pretenen implantar-se en relació a la gestió dels residus i que aquestes respectin el principi constitucional d'establiment d'un sistema tributari just, respectant-se el principi d'equitat, entès com a la necessària contribució en la despesa pública en proporció als beneficis que s'obtenen en allò que es regula: És necessari, alhora que irrenunciable, que es tracti d'una política efectiva que millori la recollida selectiva, és a dir, que produeixi un canvi que faci variar el comportament de la ciutadania.

---

¹ El principi de la jerarquia dels residus que deriva de les Directives comunitàries estableix un ordre de prioritats del que constitueix la millor opció d'actuació global envers els residus. En la jerarquia, que ha estat transposada tant a la normativa estatal com a la catalana, la **prevenció** de la generació de residus ocupa un lloc prioritari, seguida de la **preparació per a la reutilització**, el reciclatge, altres tipus de valorització, com la energètica, i, finalment, la eliminació.

Atenent l'anterior, una vegada més, amb l'aprovació provisional de la modificació de l'Ordenança de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en domicilis particulars, ens veiem abocats a reiterar que concloem que, no obstant ens trobem davant d'una mesura de foment encaminada a la promoció d'una finalitat legítima, aquesta queda desvirtuada i buida de contingut per la seva falta d'adequació i desviació que es produeix en l'Ordenança, tal i com analitzem a continuació.

PRIMERA.- Sobre la falta d'adequació de l'Ordenança amb la finalitat legítima perseguida.

A la vista del contingut de l'Ordenança fiscal sotmesa a informació pública, atès que únicament s'han modificat alguns articles però no el contingut essencial de la mateixa i s'ha mantingut la vinculació d'aquesta taxa amb el consum de l'aigua, ens veiem abocats a traslladar-vos, amb el degut respecte, determinades consideracions sobre els principis que regeixen la potestat reglamentària i, en particular, sobre la necessària correspondència que ha d'existir entre la seva fonamentació i la realitat que es pretén regular, havent d'estar dotat de congruència en tot cas el seu contingut. Així, en paraules del Tribunal Suprem, ha de quedar garantit que **“la necesidad de que el contenido de la norma no aparezca carente de fundamentación objetiva, no resulte incongruente o contradictorio con la realidad que se pretende regular, ni con la "naturaleza de las cosas" o la esencia de las instituciones”** (Sentència de 16 de juny de 2003).

Essent això així, entenem que la regulació continguda a l'Ordenança fiscal que ens ocupa no s'ajusta a la finalitat plenament legítima que va motivar a l'Ajuntament de Barcelona a la seva aprovació i regulació i, actualment, a la seva modificació.

En efecte, segons el preàmbul de l'Ordenança fiscal, l'antecedent normatiu en matèria de residus a nivell europeu és la Directiva 2018/851 del Parlament Europeu i del Consell de 30 de maig de 2018, sobre els residus —que modifica la Directiva 2008/98/CE²—, que recull l'ambició de la Unió Europea per avançar cap a una economia circular a través de la millora de la preparació per a la reutilització i el reciclatge dels residus, tot afegint que la directiva *“(…) estableix que la gestió dels residus municipals requereix un sistema de gestió molt complex que comprèn un sistema de recollida eficient, un sistema de classificació eficaç i una traçabilitat adequada dels fluxos de residus, el compromís actiu de la ciutadania i de les empreses, unes infraestructures adaptades a la composició específica dels residus i un sistema de finançament elaborat”*.

---

² Directiva 2008/98/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 19 de novembre de 2008, sobre els residus i per la que es deroguen determinades Directives.

En aquestes Directives es disposa la **jerarquia dels residus**³, que estableix un ordre de prioritats del que constitueix la millor opció d'actuació global envers els residus. En la Directiva 2008/98/CE, que ha estat transposada tant a la normativa estatal com a la catalana⁴, la **prevenció** de la generació de residus ocupa un lloc prioritari, seguida de la **preparació per a la reutilització**, el reciclatge, altres tipus de valorització, com la energètica, i, finalment, la eliminació.

Per fer efectiu el compliment d'aquesta jerarquia l'article 4 de la Directiva 2018/851 preveu que els Estats membres facin ús d'instruments econòmics i altres mesures i l'annex IV bis disposa una relació d'exemples entre els que s'inclou els sistemes de **pagament per generació** (“*pay-as-you-throw*”) **com a exponent d'aplicació del principi de qui contamina paga**.

En aquest sentit, el *Plan Estatal Marco de Gestión de Residuos* (PEMAR), manifesta la idoneïtat dels instruments econòmics per aplicar la jerarquia de residus destacant la necessitat de “*una correcta tarificación de los costes de tratamiento de los residuos y el avance hacia el establecimiento de sistemas de pago por generación de residuos*”.

Seguidament, el Preàmbul de l'Ordenança, en l'àmbit metropolità, també justifica la necessitat d'aprovar l'Ordenança en base als següents Programes, Declaracions i Acords:

- El “Programa general de prevenció i gestió de residus i recursos de Catalunya 2020 (PRECAT 2020)”, tot destacant la importància de la implantació progressiva i generalitzada de sistemes de recollida més eficients, especialment aquells que permetin la identificació i l'assumpció de la corresponsabilitat dels generadors;
- La declaració de “Noves polítiques municipals i metropolitanes en recollida de residus” aprovada per unanimitat pel Consell Metropolità de l'AMB en data 23 de desembre de 2016, tot destacant el compromís d'estabilitzar i reduir la generació de residus municipals i augmentar la recollida selectiva per assolir els objectius de la Directiva i del PRECAT i, en conseqüència, en aquella declaració es recull la necessitat de fer visible el cost del sistema de gestió de residus, tant pel que fa a la recollida domiciliària com en relació al tractament, recomanant que es tendeixi cap al “pagament per generació” en la recollida selectiva, tant domiciliària com comercial;
- El Programa Metropolità de Prevenció i Gestió de Recursos i Residus Municipals 2017-2025, que estableix, entre altres, com a fita temporal el 2025 per a què els municipis disposin d'un sistema de pagament per ús del servei de recollida (també

---

3 Article 4 de la Directiva 2008/98/CE, de 19 de novembre de 2008, sobre residus.

4 Veure article 8 de la Ley 22/2011, de 28 de julio, de residuos y suelos contaminados i l'article 6 del Text refós de la Llei reguladora dels residus aprovat per Decret legislatiu 1/2009, de 21 de julio.

modulació de la TMTR a escala individual en funció del comportament de recollida selectiva) i preveu la necessitat també d'implantar “una taxa que permeti establir sistemes de bonificació” en els municipis que no disposin de taxa de recollida de residus a domicili.

- l'Acord Metropolità pel Residu Zero que compromet als municipis metropolitans a, entre altres, disposar al 2021 d'una taxa de recollida pels usuaris domèstics, o haver desplegat al 2025 sistemes d'individualització de la recollida domèstica que cobreixin el 100% de la població.

Així mateix, la pròpia Ordenança sotmesa a informació pública (en els mateixos termes que l'Ordenança aprovada per a l'any 2020 i successius), motiva la seva regulació concretant-la en: a) la necessària visualització dels costos del servei de recollida de residus; b) la promoció de la recollida selectiva i la reutilització dels recursos per part dels particulars i c) el compliment dels objectius de la Directiva i la resta de normativa aplicable. L'objectiu i finalitat legítima de l'Ordenança és ben clar.

No obstant, la regulació continguda en l'articulat d'aquesta resulta incongruent i contradictòria amb la realitat que es pretén regular i que també recull el seu Preàmbul, atès que:

- La determinació de la taxa en base al consum d'aigua d'un determinat domicili suposa establir un sistema que ignora el comportament dels usuaris respecte als residus i, en conseqüència, s'aparta de la jerarquia de residus i dels sistemes de pagament per generació⁵ que es preveuen en la Directiva de residus.

El consum d'aigua, contràriament a allò que ha vingut sostenint l'Ajuntament de Barcelona, no és un paràmetre vàlid ni raonable a allò que es persegueix (més endavant ens hi referirem amb més detall) i aquesta conclusió queda provada amb una mera consulta de les dades de generació de residus i les de consum d'aigua. Així, partint de les estadístiques, entre els anys 2019 (1,33 Kg/hab/dia) i 2020 (1,18 kg/hab/dia)⁶ s'ha produït una disminució de generació de residus municipals a Barcelona i, en canvi, el consum de l'aigua va augmentar entre els anys 2019 (107,28 l/hab/dia) i 2020 (110,40 l/hab/dia)⁷.

Per tant, emprar com a paràmetre el “consum de l'aigua” no té relació amb la generació de residus i menys encara amb el foment de la recollida selectiva en origen.

---

⁵ “pay-as-you-throw” com a exponent d'aplicació del principi de qui contamina paga.

⁶ Font: <http://estadistiques.arc.cat/ARC/#>

⁷ Font: <http://www.amb.cat/s/web/ecologia/aigua/cicle-de-l-aigua/abastament.html>

- No es fomenten pràctiques de prevenció, sinó que en realitat comporta una penalització per a tots aquells usuaris que han canviat els seus hàbits de consum per reduir la generació de residus i que realitzen una bona separació de totes les fraccions a les seves llars per fer possible el compliment del principi de jerarquia de gestió dels residus i dels objectius de la Directiva.

Per contra, resulten beneficiats tots aquells que no han fet cap canvi per reduir la producció de residus i la seva correcta separació en origen, perquè es vincula al consum d'aigua —per tant les bones pràctiques del col·lectiu que té bons hàbits de consum i recicla queda buit de contingut a efectes d'aquesta Ordenança que paradoxalment neix amb aquest objectiu d'establir “incentius per totes aquelles persones que participin de la recollida selectiva”—.

Fixi's que s'estableix un sistema de bonificacions que és palesament insuficient, atès que premia única i exclusivament a aquells que van a les deixalleries (article 7), no essent en absolut garantia ni un paràmetre vàlid per determinar que es tracta de persones que fan la recollida selectiva a les seves llars. S'arriba a aquesta mateixa conclusió de manca de correspondència si ens fixem en les reduccions per nombre de persones que convisquin a l'habitatge perquè està també vinculat al servei de subministrament d'aigua (article 5).

D'altra banda, una de les modificacions de l'Ordenança ha estat la inclusió de la nova Disposició Transitòria a través de la qual es preveuen reduccions per participació habitual en la recollida selectiva de fracció orgànica en les zones amb recollida individualitzada. Ens trobem davant d'un sistema discriminatori, ja que no tracta de forma homogènia a tots els usuaris del servei de recollida de residus domiciliària, atès que el fet de poder-se acollir a aquesta reducció depèn del barri on convisqui cada subjecte passiu de la taxa i si, en aquest, s'hi ha implantat un sistema “porta a porta” -decisió que no depèn dels subjectes passius, sinó del model d'implantació que decideixi l'Ajuntament-. D'aquesta manera, no podran gaudir d'aquesta reducció els habitants del barri de Gràcia, però sí els de Sarrià o Sant Andreu de Palomar. A més de l'anterior, amb l'adopció d'aquesta mesura es penalitzen a certes persones que generen un nivell molt baix de residu orgànic com a conseqüència dels seus hàbits, les quals no podran gaudir d'aquest percentatge de reducció: persones que habitualment fan els àpats fora de casa o bé aquelles que realitzen una cuina d'aprofitament, als efectes de no malbaratar cap aliment.

Així doncs, al calcular-se la taxa de residus en base al consum de l'aigua, aquest sistema no genera tampoc cap incentiu per tal de reduir la generació de residus, decaient, una vegada més, el sistema del pagament per generació.

Per tant, el sistema de reduccions a establir ha de ser conforme al context normatiu vigent i l'aquí dissenyat clarament no s'hi ajusta.

- **Ignora l'objectiu d'afavorir la transparència en relació als costos de la gestió dels residus i de vetllar per tal que es visualitzin.**

En el preàmbul de l'Ordenança que se sotmet a informació pública menciona la declaració “*Noves polítiques municipals i metropolitanes en recollida de residus*” aprovada per unanimitat pel Consell Metropolità de l'AMB el 23 de desembre de 2016. En aquesta declaració es va establir el **compromís dels municipis d'estabilitzar i reduir la generació de residus municipals i augmentar els nivells de recollida selectiva** per tal d'assolir els objectius de la Directiva i del PRECAT.

Per tant, en l'Ordenança es recull com a un dels objectius “visualitzar els costos de prestació d'aquest servei”. Ara bé, la determinació de la taxa en base al consum d'aigua, així com la seva inclusió final a la factura de l'aigua, no contribueix en absolut —sinó tot el contrari— en l'assoliment d'aquest objectiu, que deriva de la Directiva de residus i es troba recollit expressament tant en el *Plan Estatal Marco de Gestión de Residuos* (PEMAR), com en el PRECAT: “*Afavorir la transparència en relació als costos de gestió de residus*” i “*Vetllar per tal que es visualitzi i sigui internalitzada la totalitat dels costos associats a la gestió dels residus, incloses les amortitzacions, costos d'explotació i manteniment, costos ambientals, etc.*”.

Aquesta necessitat de visualitzar el cost de la gestió dels residus recollida, no podem oblidar que ha estat una de les recomanacions que va realitzar la Comissió Europea⁸ a l'Estat Espanyol per tal que pugui donar compliment als objectius de reutilització i preparació per a reutilització per al 2020 establerts a la Directiva de residus.

Així les coses, l'objectiu que pretén assolir l'Ajuntament de Barcelona i que és conforme a l'ordenament jurídic en matèria de residus, no troba el seu reflex i correspondència amb l'articulat de l'Ordenança, esdevenint incongruent i contradictòria, de tal manera que entenem que per tal que s'ajusti a la seva finalitat legítima i es respecti el principi de necessitat —que

---

⁸ “*The early warning report for Spain. Accompanying the document Report from the Commission to the Council to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions on the implementing of EU waste legislation, including the early warning report for Member States at risk of missing the 2020 preparation for re-use/recycling target on municipal waste*” SWD (2018) 425 final, de 24.9.2018. La Comissió recomana a Espanya establir taxes sobre la recollida domiciliària **acompanyades d'informació sobre costos de gestió dels residus.**

entronca amb el principi de rang constitucional d'eficiència i d'eficàcia de la gestió pública i acompliment dels objectius públics—; el principi de seguretat jurídica; el principi de proporcionalitat i lògicament també el de transparència i bon govern, és exigible modificar-la optant per un sistema de determinació de la taxa no associat al consum d'aigua, ni preveient tampoc la seva inclusió a la factura de l'aigua, atès que, en cas contrari —això és, de mantenir-se el redactat actual—, no es compleixen les finalitats mediambientals que es pretenen amb les directives comunitàries i dista de ser el que hauria de ser: una taxa justa.

Per tant, la seva palesa disconformitat de l'Ordenança amb l'ordenament jurídic vigent comporta la seva nul·litat.

SEGONA.- El consum de l'aigua en les llars no presenta una correlació positiva amb la generació de residus i la seva recollida selectiva en origen.

La falta d'adequació de l'Ordenança a la finalitat legítima perseguida —i que és la derivada de l'ordenament jurídic vigent en matèria de residus—, és clarament evidenciada, tal i com hem avançat, principalment per la mesura que s'empra per a la determinació de la base imposable i quota tributària de la taxa. En concret, tal i com es disposa a l'article 8, la base imposable de la taxa es fixa en funció del tipus d'habitatge del receptor del servei de subministrament domèstic d'aigua i en funció del seu cabal nominal i trams de consum d'aigua i, després d'aplicar aquests paràmetres, s'obté l'import de la quota tributària definida a l'article 9.

La pretesa correspondència entre el consum domèstic de l'aigua i la gestió domiciliària dels residus (producció, separació en fraccions, ús adient dels sistemes de recollida) la trobàvem justificada en l'informe del Consell Tributari de data 27 de novembre de 2019, que constava a l'expedient administratiu corresponent a l'Ordenança aprovada definitivament per l'any 2020 i anys successius, en el qual, lluny de justificar objectivament els motius d'aquesta suposada concordança, afirmava que *“La base imposable de la taxa, d'acord amb el projecte examinat, és el consum d'aigua que es porti a terme en un habitatge. L'estudi tècnic-econòmic posa de manifest que és possible cobrir el cost del servei tenint en compte l'aigua consumida, quan també pot ser una de les diverses variants en que es pot avaluar la capacitat econòmica”*.

Així, aquest Consell Tributari recolzava les seves afirmacions principalment en una Sentència del Tribunal Suprem de 18 de novembre de 2003, dictada en el recurs de cassació 5947/1998 que confirmava la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 13 de març de 1998, que es dictà en relació a les taxes d'aquella data sobre la *conservació i neteja del clavegueram i l'eliminació de residus sòlids urbans* de l'Ajuntament de Barcelona, avalant l'ús de les dades relatives al volum d'aigua consumida com a paràmetre per fixar la base imposable d'aquestes taxes.

No obstant, tal i com ja es va posar de manifest tant en les alegacions que es van presentar en via administrativa a l'aprovació provisional de l'Ordenança de referència per l'any 2020 i

exercicis successius, així com en seu judicial (en el marc del recurs contenciós administratiu interposat davant el TSJ de Catalunya, front a la seva aprovació definitiva), es tracta d'uns pronunciaments judicials que han quedat totalment superats, tota vegada que el marc jurídic actual és radicalment diferent (no s'havia publicat ni tan sols la Llei 10/1998, de 21 d'abril de residus), impossibilitant una justificació jurídica admissible vàlida de la relació entre els dos conceptes (consum d'aigua i gestió de residus) i menys encara atenent a la finalitat declarada en l'expedient. Per tant, reiterem que malgrat que tant el TSJCat a l'any 1998 com el TS a l'any 2003 van donar com a vàlid l'activació d'aquest binomi consum d'aigua-generació de residus, en el context actual de les polítiques públiques de sostenibilitat i amb el marc jurídic actual, aquest mecanisme ha quedat absolutament superat o desfasat o inservible —i inclús, contrari— per a la satisfacció de les finalitats perseguides. Per aplicar aquelles conclusions, ens hauríem de trobar amb una identitat fàctica i jurídica que no concorre; fet que és determinant a l'hora de delimitar la base imposable i la quota tributària que en resultarà.

De manera més actualitzada, s'han publicat els següents Informes, els quals avalen, d'una banda, que el fet d'incloure conceptes dins la factura de l'aigua que no hi estan relacionats redueix la transparència i, d'una altra, que el consum d'aigua no té efecte sobre la producció de residus:

- La Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia, en el seu Informe titulat "*Estudio sobre los Servicios de Abastecimiento y Saneamiento de Agua Urbana*"⁹ (gener de 2020), ha manifestat que el fet d'incloure en la factura de l'aigua conceptes que no estan relacionats amb l'aigua (com per exemple, la taxa de residus) comporta una reducció de la transparència i simplicitat de la factura, i, com a conseqüència, dificulta la seva comprensió als consumidors (pàg. 82 de l'Informe).
- En el mateix sentit s'havia manifestat amb anterioritat el Síndic de Greuges en el seu "*Informe sobre el dret als subministraments bàsics*"¹⁰, (Desembre del 2014), el qual, amb més contundència, afirma que és necessari retirar de la factura de l'aigua tots els conceptes que no estan relacionats amb el cicle de l'aigua, posant com a exemple entre d'altres, la taxa d'escombraries (pàg. 22 i 47 de l'Informe).
- També, la Fundació FEDEA va publicar l'article de Lorena Olmos (Departament d'Anàlisi econòmics de la Universitat de Saragossa), titulat "*Factores explicativas de la generación de residuos municipales en Catalunya*"¹¹ (abril de 2020), en el qual s'examina la relació de la generació de residus amb el percentatge que es recicla i amb el consum d'aigua per habitant. L'estudi conclou que el consum d'aigua no té efecte sobre la producció de residus municipals, per la qual cosa, vincular les taxes de recollida i tractament d'escombraries al consum d'aigua no repercutiria adequadament

⁹ <https://www.cnmec.es/expedientes/ecnmc00719>

¹⁰ https://www.sindic.cat/site/unitFiles/3754/Informe%20preus%20subministraments_cat_cobertes.pdf

¹¹ <https://documentos.fedea.net/pubs/eee/eee2020-10.pdf>

en el cost del servei, no es compliria el principi de recuperació de costos, ni tampoc s'incentivaria a la població a produir una menor quantitat de residus.

Així les coses, no només és insuficient la motivació esgrimida per establir el consum de l'aigua com a paràmetre vàlid per a la determinació de la base imposable i quota tributària, sinó que en tot cas ha quedat superada pel marc normatiu existent en matèria de residus, confirmant-se i evidenciant-se la seva falta d'adequació a la finalitat perseguida. I, així mateix, cal dir que la inconsistència jurídica d'emprar aquest paràmetre (el subministrament i consum d'aigua potable) com a mètode per la fixació de la base imposable i quota tributària també queda comprovada i contrastada per la falta de relació existent entre aquests elements configuradors de la taxa i el sistema de reduccions que s'hi estableix (ús de la deixalleria, persones que convisquin a l'habitatge, situació d'incapacitat o dependència...), que hauria d'estar directament relacionat amb aquells.

I és que, recordem, que tal i com se subratlla en el preàmbul de l'Ordenança, amb la Directiva 2008/98/CE, per primera vegada a la UE i de forma general, més enllà del règim de responsabilitat ampliada del productor, es disposa que: *“Con objeto de avanzar hacia una sociedad europea del reciclado con un alto nivel de eficiencia de los recursos, deben establecerse objetivos para prepararse para la reutilización y el reciclado de residuos”*.

I a més, la Directiva 2018/851 (el seu període de transposició finalitzava el juliol de 2020), introduint el pagament per generació per a incentivar l'aplicació de la jerarquia de residus, va determinar en el seu *“Considerando 15è”* que, per tal de contribuir a assolir els objectius de la Directiva 2008/98/CE, els Estats membres haviem de recórrer a integuments econòmics i mesures que inclouen, entre d'altres, sistemes de pagament per generació de residus.

I, en coherència amb l'anterior, en el seu article 4t, apartat 3er, aquesta Directiva estableix que *“los Estados Miembros harán uso de instrumentos económicos y de otras medidas a fin de proporcionar incentivos para la aplicación de residuos, como los que se indican en el Anexo IV bis u otros instrumentos y medidas adecuados”, previéndose entre estos ejemplos, específicamente (...) 2. Sistemas de pago por generación de residuos (“pay-as-you-throw”) que impongan tasas a los productores de residuos según la cantidad real de residuos generados y proporcionen incentivos para la separación en origen de los residuos reciclables y para la reducción de los residuos mezclados”*.

Així mateix, es va emetre **Informe de la Comissió Europea sobre la Revisió de l'aplicació de la política mediambiental en el cas d'Espanya (any 2019)**¹² en el qual, en la seva pàgina 11 determina que les taxes sobre residus a nivell local no estan, en general, vinculades a la quantitat de residus generats (establint-se la recollida selectiva d'envasos lleugers, de vidre, paper i cartró i resta, mentre que pocs municipis han aplicat el sistema de recollida porta a porta), per la qual cosa, no constitueixen un incentiu per a fomentar la recollida selectiva i reciclatge.

---

¹² https://ec.europa.eu/environment/eir/pdf/report_es_es.pdf

Per tant, queda clar que el càlcul de l'import de la taxa ha d'anar lligat a la producció i qualitat del residu que es recull per poder permetre complir amb els objectius establerts a la normativa vigent i, en concret, a les Directives comunitàries, ja que l'Ajuntament es troba obligat a vetllar per tal que sigui possible complir els seus objectius i a no adoptar cap acte que pugui comprometre el seu compliment.¹³

En conseqüència, en tant que hi ha multitud de factors que expliquen les diferències entre el consum d'aigua (presència de piscina, hàbits de consum, hàbits d'higiene, etc) i la generació de residus —diferents estudis i dades oficials ho avalen— queda clar que **cal modificar el disseny de l'Ordenança i principalment el de la base imposable i la quota tributària de la taxa en el sentit de desvincular-lo de qualsevol concepte relacionat amb el subministrament i consum d'aigua.**

TERCERA.- Incompliment del principi de capacitat econòmica.

Tenint en compte els termes de l'Ordenança actualment sotmesa a informació pública —termes diametralment oposats al principi de pagament per generació que es preveu en el marc normatiu actual—, ens veiem obligats a abordar, una vegada més, l'incompliment del principi de capacitat econòmica, l'observança del qual és imperativa atenent el disseny actual d'aquesta norma.

Aquest principi de capacitat econòmica és d'obligat compliment atenent al que disposa l'article 31.1 de la Constitució Espanyola, així com en l'article 24.4. del TRLHL, quan estableix que "*para la determinación de la cuantía de las tasas podrán tenerse en cuenta criterios genéricos de capacidad económica de los sujetos obligados a satisfacerlas*".

En les al·legacions presentades per part d'aquesta companyia a l'aprovació provisional de l'Ordenança de referència per a l'any 2020 i successius, ja es va posar de manifest que l'expedient administratiu (i, en concret, l'Informe del Consell Tributari) mancava de suficient motivació dels criteris que s'escullen a l'hora d'establir la taxa, per tal de determinar la diferent capacitat econòmica dels contribuents. Respecte d'aquesta al·legació, l'Administració justificava que el repartiment individual s'havia modulat amb criteris objectius, ja que considerava adequat condicionar l'import de la taxa al volum d'aigua consumida per tal de determinar la capacitat de generació de residus així com amb les bonificacions aplicables a la taxa.

Atès que ni en el propi expedient administratiu que conforma la modificació d'aquesta Ordenança fiscal (ni en l'Informe emès per part del Consell Tributari ni en l'Informe jurídic i econòmic) ni en el seu propi articulat no s'esmena ni es justifica degudament aquest principi

---

¹³ Al respecte, veure per totes la sentència del Tribunal de Justícia de la UE de 18 de desembre de 1997, *Inter-Environnement Wallonie* (C-129/96), reiterada posteriorment per multitud de sentències com la de 8 de maig de 2003 *Atral* (C-14/02) o la de 23 d'abril de 2009 *VTB-VAB* i *Galatea* (C-261/07 i C-299/07)

constitucional, ens veiem abocats a manifestar, de nou, el seu incompliment, de tal manera que:

— La justificació del compliment d'aquest principi únicament està centrat en el supòsit d'exempció i en els supòsits de reduccions de la taxa, per tant, s'analitza respecte al col·lectiu residual i no respecte de la totalitat dels subjectes passius de la taxa, la determinació de la qual està associada al servei de subministrament d'aigua.

Segons PALAO TABOADA¹⁴ “*el principio de capacidad contributiva es una especificación del principio de igualdad en el ámbito fiscal, análogo a otras especificaciones como la del sexo, la raza o la religión, de tal modo que **la capacidad contributiva operaría como criterio indispensable en el enjuiciamiento de la legislación fiscal desde la perspectiva del principio de igualdad***” i, segons LANG (Joachim)¹⁵ “*el principio de capacidad económica no es alternativo del criterio de igualdad, sino que **constituye un criterio para materializar la igualdad tributaria***”.

— Els paràmetres que s'han utilitzat per a fixar la base imposable no manifesten una riquesa real o potencial tal i com exigeix el Tribunal Constitucional¹⁶, sinó que depèn d'altres variables com podrien ser els hàbits d'higiene.

— La Sentència del Tribunal Constitucional núm. 63/2019, de 9 de maig en base a la qual el Consell Tributari fonamentava el principi de capacitat econòmica en l'expedient administratiu relatiu a l'aprovació de la referida Ordenança per l'any 2020 i successius ja determinava que “*una vez respetado el límite máximo que significa el coste total del conjunto de servicios, el reparto individual de la tasa puede ser desigual mediante su modulación con criterios de capacidad económica; estos criterios habrán de estar objetivados y ser razonables; y el **reparto individual habrá de efectuarse con pautas de proporcionalidad que tenga en cuenta el grado de utilización del servicio***” (*el subratllat és nostre*). Per tant, en el cas concret que ens ocupa, el grau d'utilització del servei ha de ser la recollida de residus municipals generats en domicilis particulars. No obstant, ja hem vist com de forma totalment improcedent i jurídicament inadmissible, aquest suposat repartiment individual s'efectua no en base a aquest servei de recollida,

---

¹⁴ PALAO TABOADA, C.: «Nueva visita al **principio de capacidad** contributiva». REDF, Civitas , núm. 124 (2004), pgs. 776 y 777.

¹⁵ LANG, Joachim: «The influence of tax principles on the taxation of income from capital». The notion of income from capital . IBDF. Amsterdam, 2005, pg. 11.

¹⁶ “*El principio de capacidad económica establecido en el art. 31.1 CE impide en todo caso que el legislador establezca tributos cuya materia u objeto imponible no constituya **una manifestación de riqueza real o potencial**, esto es, no le autoriza a gravar riquezas meramente virtuales o ficticias y, en consecuencia, inexpressivas de capacidad económica*” [Sentència 193/2004 de 4 de novembre del Tribunal Constitucional (FJ 5è)].

sinó en base al servei d'abastament d'aigua potable i particularment en base al consum d'aigua d'una llar.

— A l'anterior cal afegir que el Tribunal Suprem, en la seva Sentència de 5 de novembre de 2020, al final del seu fonament jurídic 8è, estableix que *“una vez respetado el límite máximo que significa el coste total del conjunto de servicios, el Reparto individual de la tasa puede ser desigual mediante su modelación con criterios de capacidad económica; estos criterios habrán de estar objetivados y ser razonables; y el reparto individual habrá de efectuarse con pautas de proporcionalidad que tengan en cuenta el grado de utilización del servicio”*.

És, per tant, exigible que es reformuli el mètode de fixació de la base imposable i la quota tributària de la taxa per tal de desvincular-lo de qualsevol concepte relacionat amb el subministrament de l'aigua, en tant que es tracta d'un servei totalment diferent a aquell que constitueix l'objecte de la norma i el grau d'ús del qual, atenent el criteri jurisprudencial, és el que ha de servir de paràmetre per fer el repartiment.

No hi ha cap tipus de correlació entre el fet imposable i la base imposable i la quota tributària i això és jurídicament improcedent.

Així les coses, atès que, atenent el disseny actual de l'Ordenança no queda garantit el principi de capacitat econòmica —ni tampoc d'equivalència— d'obligat compliment, la seva conseqüència inexorable és que no s'ajusta a l'ordenament jurídic vigent.

QUARTA.- Improcedència de la inclusió d'aquesta taxa en la factura d'Aigües de Barcelona.

La falta de conformitat a dret de l'Ordenança aprovada provisionalment i sotmesa a informació pública pels motius fins ara adduïts —que no els únics— comporta ineludiblement la impossibilitat d'incloure aquesta taxa en les factures d'Aigües de Barcelona. La previsió establerta a tal efecte, determinant l'obligació de recaptar i de gestionar aquest tribut no es troba assentada en una norma vàlida —ni tampoc en una llei—.

Així, es parteix i es considera erròniament l'obligació ineludible d'Aigües de Barcelona d'incloure en la seva factura de l'aigua aquesta taxa i recaptar-la.

Certament, l'article 132 del Reglament del servei metropolità preveu que *“L'entitat subministradora haurà d'incloure pel seu cobrament en la factura els tributs i preus públics per compte de les Entitats públiques, quan així ho estableixin les normes que els regulin”*, però aquest precepte que engloba una espècie d'autorització per part de l'AMB, en la seva condició de titular del servei de subministrament d'aigua en baixa, per tal que l'entitat subministradora pugui incloure altres conceptes diferents a aquell servei en la seva factura no significa que no hagi d'existir el previ consentiment d'Aigües de Barcelona, atès que tota

vegada es requereix de la formalització d'un conveni amb aquesta altra administració pública per compte de la qual s'hagi de realitzar aquesta recaptació.

Tal afirmació no és una mera asseveració de part, sinó que el propi article 10.1 segon paràgraf de l'Ordenança ho confirma en tant que preveu que *“La incorporació a la factura s'ha de realitzar d'acord amb el Reglament metropolità del cicle integral de l'aigua, com a concepte independent del consum d'aigua **d'acord amb el conveni que, a aquest efecte, l'Ajuntament subscriu amb l'entitat subministradora del servei d'abastament d'aigua**”*.

Així doncs, en la pròpia Ordenança es preveu que l'instrument per tal de procedir a la recaptació d'aquesta taxa és el Conveni, que ja va ser subscrit entre ambdues parts en data 30 de juny de 2021. Ara bé, cal posar de manifest que la formalització d'aquest Conveni suposa una mera execució de les previsions establertes en el text de l'Ordenança de residus per a l'any 2020 i successius aprovada definitivament, però en cap cas perquè Aigües de Barcelona estigués conforme en incloure dins la factura de l'aigua la taxa que s'hi regulava.

Per tant, el fet que Aigües de Barcelona es vegi obligat a donar compliment i a executar els actes i disposicions de l'Administració no significa que estigui d'acord amb aquests i que, per tant, no els pugui recórrer. A tals efectes, atès que aquesta companyia va interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (RCA 464/2020) contra l'Acord del Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona de 28 de febrer de 2020, per mitjà del qual es va aprovar definitivament l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa per a l'any 2020 i successius, en tant que no es disposi de la resolució judicial pertinent, aquesta companyia té l'obligació de donar compliment a les obligacions establertes en l'esmentada disposició de caràcter general, ja que no es troba suspesa.

Addicionalment, cal afegir que, pel cas que s'entengués que aquesta obligació deriva de l'article 132 del Reglament del servei metropolità, resulta igualment improcedent pretendre la inclusió d'aquesta taxa en la factura i la seva recaptació. Això, atès que aquesta previsió de l'article 132 només podria tenir recorregut si la base normativa fos ajustada a dret i en aquest cas no és així, alhora que en tot cas ha de ser interpretada atenent a la seva contextualització, això és el Reglament del servei metropolità. Per tant, també des d'aquesta perspectiva (context) s'ha de descartar per improcedent la inclusió d'aquesta taxa a la factura d'aquesta companyia, atès que el cobrament d'aquests *altres tributs i preus públics* necessàriament haurien d'estar vinculats al cicle de l'aigua.

Situació que, a més a més, també es veu clarament agreujada pel fet palès i notori que amb la seva inclusió en la factura de l'aigua es perd tota transparència dels costos del servei de recollida de residus municipals —principi comunitari, que expressament consta com a un dels objectius de l'Ordenança, que clarament no es compleix—. “Transparència” que, reiterem, és inexistent *ab initio*, perquè malgrat ser el servei de recollida de residus municipals generats en domicilis particulars l'element configurador del fet imposable de l'Ordenança, aquest servei no té el reflex necessari i exigible a la base imposable i a la quota tributària, atès que el mètode per fixar-la està subjecte al consum d'aigua.

Per tant, en absolut hi ha visualització dels costos de prestació d'aquest servei de recollida de residus municipals repercutits com a reflex proporcional de l'ús del servei, i això és contrari a la transparència i una bona governança.

CINQUENA.- En tot cas, l'articulat de l'Ordenança ha de ser revisat: Necessitat de disposar d'un marc normatiu clar i dotat de certesa i seguretat jurídica.

Pel cas que es desestimi l'anterior bloc d'al·legacions i es mantingui aquesta iniciativa reglamentària en els termes que aquí consten —malgrat ser en si mateixa contrària a l'ordenament jurídic pels motius abans exposats—, és necessari traslladar-vos determinades consideracions sobre l'articulat de l'Ordenança des de la perspectiva de la necessitat ineludible que la iniciativa normativa ha de ser exercida amb un mínim de coherència en sí mateixa i amb la resta de l'ordenament jurídic, de tal manera que almenys un mínim de garanties jurídiques amb la regulació d'un marc normatiu estable, predictable, integrat, clar i dotat de certesa.

En conseqüència, les consideracions següents són pertinents atenent el principi de seguretat jurídica, de necessitat i proporcionalitat i per tal de garantir una bona governança a través del respecte als principis de simplicitat, claredat, coherència i proximitat.

1./ El Preàmbul de l'Ordenança.

Atès que en aquesta versió de l'Ordenança que se sotmet a informació pública s'ha introduït un nou article 6 (reducció per ser beneficiari del Cànon Social de l'Agència Catalana de l'Aigua) i una nova Disposició Transitòria (reduccions per participació habitual en la recollida selectiva de fracció orgànica en les zones amb recollida individualitzada), eliminant-se la Disposició transitòria única així com les dues Disposicions finals que consten la versió vigent del text, s'ha adaptat el Preàmbul d'aquesta nova Ordenança aprovada provisionalment. No obstant, el contingut del Preàmbul difereix respecte del contingut de l'Ordenança:

- Tot i que en el Preàmbul se cita l'article 6, no s'hi fa referència al contingut d'aquest nou article que es pretén introduir, relatiu a la reducció per ser beneficiari del Cànon social de l'Agència Catalana de l'Aigua, ja que no s'ha adaptat el contingut del Preàmbul a aquesta modificació.
- Quan es fa referència a l'article 7, cal modificar-la per la de l'article 8, que és el relatiu a les tarifes de la taxa (a l'haver-se introduït el nou article 6, l'actual article 7, passa a ser el 8).
- Per últim, en el Preàmbul es fa referència a que la Disposició final primera es refereix a les reduccions per participació habitual en la recollida selectiva de fracció orgànica en les zones amb recollida individualitzada quan en el text es disposa que aquesta Disposició és transitòria, no final.

Per tot l'exposat, caldria esmenar aquestes incoherències que consten en el Preàmbul respecte les del text de l'Ordenança sotmesa a informació pública, als efectes de dotar de seguretat jurídica i coherència al text normatiu.

2/ L'article 3. Subjectes passius.

Per tal de garantir la seguretat jurídica, és necessari modificar la redacció d'aquest article en relació als aspectes següents: (i) modificació de la referència a “subministrament domiciliari” per la de “subministrament domèstic” i (ii) eliminació de la repetida menció a “la Llei” General Tributària.

➤ **Concreció de quin tipus de subministrament engloba el denominat “subministrament domiciliari d'aigua”.**

Segons el tenor de l'article són subjectes passius de la taxa les persones físiques o jurídiques i les altres entitats contemplades a l'article 35 de la Llei General Tributària que, *com a productores o posseïdores de residus municipals generats en els domicilis particulars, siguin beneficiàries del servei de recollida d'aquests residus i, figurin com a titulars en el contracte de subministrament domiciliari d'aigua potable dels habitatges en els quals es produeixen residus municipals domèstics.*

Cal dir que aquesta definició del subjecte passiu no és suficientment clara ni ofereix la seguretat jurídica exigible per determinar qui revesteix aquesta condició i, en conseqüència, de mantenir-se aquesta incorrecta —per contrària a dret— vinculació amb el consum d'aigua, hauria de modificar-se en el sentit de concretar específicament quines de les tipologies de subministrament que es preveuen en l'article 20 del Reglament del servei metropolità del cicle de l'aigua han de quedar incloses.

És rellevant indicar que Aigües de Barcelona va formular aquesta mateixa al·legació durant el tràmit d'informació pública a l'aprovació provisional d'aquesta mateixa Ordenança fiscal per a 2020 i exercicis successius, la qual va ser estimada, de tal manera que en l'article 3.1 de l'Ordenança fiscal vigent, consta que són subjectes passius aquells que *“figurin com a titulars en el contracte de subministrament domèstic d'aigua potable dels habitatges en els quals es produeixen residus”*.

En conseqüència, als efectes de guardar coherència tant amb l'actual redacció de l'Ordenança com amb l'article 20 del Reglament del servei metropolità del cicle integral de l'aigua, i per tal de salvaguardar el principi de seguretat jurídica i bona regulació, caldria modificar el redactat d'aquest article 3.1, en el sentit de modificar la menció *“subministrament domiciliari”* per la de *“subministrament domèstic”*.

➤ **Error material en el primer paràgraf de l'article 3.1.**

Per últim, indicar que en la versió de l'Ordenança que se sotmet a informació pública, s'ha proposat afegir en el primer paràgraf la referència a “de la Llei” General Tributària. No obstant, aquesta referència ja consta en la mateixa frase “*article 35 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària*”, de tal manera que si s'inclogués seria reiteratiu, per tant, cal eliminar-la.

3/. L'article 8. Les “tarifes” de la taxa.

Com a qüestió primera i general, considerem convenient, atenent al principi de seguretat i la claredat, eliminar tota referència al terme “tarifa” associat al de taxa, podent ser substituït el primer pel de “*base imposable de la taxa*” atesa la coexistència de les “tarifes” i de les “taxes” com a conceptes diferenciats en el món jurídic, i això amb independència que el propi article del TRLHL en el seu article 24.3 al descriure la quota tributària de la taxa fa referència al concepte tarifa (emprant-se en d'altres articles del TRLHL merament el terme “import”).

D'altra banda, cal referir-nos també a determinades qüestions que es troben recollides en aquest article 8 de manera imprecisa o incorrecta:

- A l'apartat **primer** de l'article 7 es defineixen les tarifes de la taxa d'acord amb els criteris que consten en les taules detallades en el mateix apartat. Aquestes taules estan dividides en 3, en funció del tipus d'habitatge (taula 1: habitatge tipus A-B-C, taula 2: habitatges tipus D-E-F, taula 3: habitatges tipus: G-H-I) i el consum de metres cúbics al mes, resultant d'això un tipus de tarifa a aplicar (des de la D11 fins la D34).

Davant d'això, entenem que en les tres taules que consten en aquest article, on consta la referència “Tipus d'habitatge”, hauria de substituir-se per “Tipus de tarifa”.

- A l'apartat **tercer** del mateix article (el qual hauria de ser apartat segon, de manera que caldria renumerar els apartats successius), s'indica:

3. “En el cas de subjectes passius que contractin de nou el servei de subministrament d'aigua s'aplicarà, inicialment, la corresponent a un consum de més de 6 i fins a 12 metres cúbics al mes.

Quan es realitza un canvi de nom s'entendrà que no existeix una nova contractació del servei si no es dona de baixa el contracte anterior. Per tant, la tarifa de la taxa en aquest últim cas serà la que correspongui d'acord amb el número 2 d'aquest article”.

Respecte del primer paràgraf, caldria concretar que al nou subjecte passiu se li aplicarà l'import corresponent a un consum de 6 i fins a 12 metres cúbics al mes “*atenent al tipus d'habitatge*”, ja que la base imposable de la taxa es fixa tenint en compte aquesta variable. Cal recordar que Aigües de Barcelona també va realitzar aquesta manifestació

durant el tràmit d'informació pública a l'aprovació provisional d'aquesta mateixa Ordenança fiscal per a 2020 i exercicis successius, la qual va ser estimada als efectes de concretar i fer més explícit que la tarifa que s'aplica en el cas d'una nova contractació serà atenent al tipus d'habitatge. De tal manera que, per tal de dotar de seguretat jurídica i coherència al text normatiu, caldria especificar *“atenent al tipus d'habitatge”*, tal i com consta especificat actualment en l'article 7.4 de l'Ordenança fiscal vigent.

D'altra banda, es considera que la redacció del segon paràgraf no és clara quan estableix *“la tarifa de la taxa en aquest últim cas”*, referint-se a la tarifa de la taxa aplicable al nou subjecte passiu després d'haver-se realitzat un canvi de titularitat del contracte del servei de subministrament d'aigua potable sense baixa. Per tant, caldria substituir aquesta menció per la de *“la tarifa de la taxa aplicable al nou subjecte passiu en cas de canvi de titularitat sense baixa”*.

Per últim, en aquest paràgraf es fa referència a que la tarifa de la taxa en aquest supòsit (és a dir, als nous subjectes passius en cas de canvi de titularitat sense baixa) serà la que correspongui *“d'acord amb el número 2 d'aquest article”*. Entenem que es tracta d'un error material, en tant que, com s'ha dit en el títol d'aquest apartat, cal renumerar tots els apartats d'aquest article 8 de l'Ordenança, ja que no consta cap número 2 de l'article. Entenem, per tant, que la referència al número 2 de l'article, s'ha de substituir per la del número 1 A) de l'article 8 en relació a la definició del què s'entén per consum (la facturació mensual mitjana del servei de subministrament domiciliari d'aigua durant els dotze mesos anteriors al dia 30 de setembre de l'exercici anterior a la meritació de la taxa).

4/. La Disposició Transitòria.

Per últim, en aquesta Disposició (respecte de la qual, com s'ha dit, cal aclarir si és Transitòria o Final), s'estableix en el seu apartat 6è, pel que fa a l'assoliment dels llandars d'usos definits en els apartats 1 i 4 de la mateixa Disposició, que *“Un cop assolit aquest llandar es comunicarà a l'entitat subministradora del servei de subministrament domiciliari d'aigua i s'aplicarà la reducció per un període de 12 mesos”*.

En relació a les comunicacions de les bonificacions que cal fer a l'entitat subministradora, no s'explicita en cap moment a través de quin mecanisme es duran a terme, així com tampoc la seva periodicitat, ja que no estan acotades temporalment. Per tal de garantir de seguretat jurídica, se sol·licita que es completi aquest apartat 6è en el sentit de:

- Als efectes d'identificar, sense errors, les pòlisses a les quals cal aplicar les bonificacions, caldria fer constar expressament que en les comunicacions que es facin per part de l'Ajuntament, s'indicarà el detall de la pòlissa, ja que un altre mètode d'identificació pot comportar errors.

- Per tal de mantenir actualitzades les bonificacions a aplicar, caldria establir un mecanisme de comunicació entre l'Ajuntament i aquesta entitat subministradora, aclarir en quin moment temporal es faran les comunicacions de les bonificacions a l'entitat subministradora així com establir un marge temporal per tal que Aigües de Barcelona pugui aplicar aquestes bonificacions.

Per últim, no volem deixar de posar de manifest que la introducció d'aquesta Disposició Transitòria comporta que Aigües de Barcelona hagi de realitzar modificacions substancials en els seus sistemes informàtics als efectes de poder aplicar les bonificacions corresponents, sigui quin sigui el mecanisme de comunicació que s'estableixi entre l'Ajuntament i aquesta companyia. Aquesta circumstància resulta d'especial rellevància tenint en compte el que disposa la Clàusula quarta (apartat segon) del Conveni subscrit entre ambdues parts, als efectes de regular la gestió i recaptació de la taxa, on s'estableix el següent:

*“Aigües de Barcelona adequarà la seva base de dades de facturació i sistemes operatius associats a aquest procés, per tal d'així poder incorporar la Taxa de residus a la factura, recaptar-la i liquidar-la. En tot cas, aquesta adequació haurà d'estar operativa en el moment de l'entrada en vigor del present conveni i mantenir-se durant tot el període de vigència, **sens perjudici que, en cas que es produeixin canvis substancials, caldrà fer, prèvia valoració econòmica oportuna, les modificacions escaients**”.*

Atès que l'aplicació de les bonificacions previstes en la Disposició Transitòria comporta una adequació dels sistemes operatius d'Aigües de Barcelona i que aquesta modificació de l'Ordenança cal considerar-la com a canvi substancial, aquesta companyia haurà de fer la valoració econòmica corresponent per tal de calcular quin serà l'import al qual ascendirà aquesta adaptació dels sistemes operatius d'Aigües de Barcelona als efectes que aquest increment li pugui ser compensat per no resultar-ne perjudicada.

Per tot això,

SOL·LICITO: que tenint per presentat aquest escrit d'al·legacions, en temps i forma, es tinguin per formulades les al·legacions en el mateix contingudes i, en els seus mèrits, s'estimin i s'acordi anul·lar el text de l'Ordenança fiscal núm. 3.18 reguladora de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars aprovada provisionalment i sotmesa a informació pública, en tant que no s'ajusta a l'ordenament jurídic vigent pels motius adduïts, deixant-se així sense efecte.

A Barcelona, 15 de desembre de 2021

Firmado digitalmente

por

(C:A66098435)

(C:A66098435)

Fecha: 2021.12.16

13:16:41 +01'00'

Director de Clients

Aigües de Barcelona